

No a l'amnistia!

written by Llorenç Prats | 30 d'octubre de 2023

Les cúpules dels republicans i els juntaires s'han deixat atrapar per l'agenda judicial espanyola. Creuen que el més urgent per Catalunya és apaivagar el desconsol que han provocat amb la seva indecisió i manca de coratge. Van prometre la independència, molta gent s'hi va abocar, arriben els judicis i ara volen que això no continuï.

Els partits independentistes han intentat transmetre una estratègia a la població: si hi ha amnistia i l'Estat espanyol es "retracta de la persecució" després vindrà l'autodeterminació, atès que aquesta seria tan democràtica com la mateixa amnistia. Aquest plantejament, tanmateix, no ha agafat força. Ni amb recollides de signatures per l'amnistia, inicialment, ni ara posant-la en la negociació per la investidura espanyola. En cap cas, ha generat interès entre els catalans.

ERC és qui primer va formular aquesta estratègia. Després s'hi va afegir JxCAT. I ara ERC ja diu que no podrà haver-hi investidura, lògicament, si la seqüència sobre els drets nacionals catalans no és tot un conjunt. Veurem si JxCAT fa el mateix. I és que molts grups polítics, des de les bases dels partits parlamentaris fins a entitats i col·lectius de la societat civil ja s'han pronunciat obertament pel NO a l'amnistia i no donen cap credibilitat a la retòrica actual. L'assemblea del Consell de la República és la darrera aportació: no a la investidura espanyola és un no a l'amnistia o altres distraccions.

La negociació no és entre iguals, entre Catalunya i Espanya. L'amnistia no és cap garantia que ho permeti. Més aviat, amb la validació espanyola (fi de les causes per vulneració de drets humans i també per l'acomodació catalana al marc jurídic espanyol) que s'atorgarà amb l'amnistia, la situació nacional

catalana empitjoraria, i la subordinació (colonial) catalana es mantindria. Ara, si més no, roman intacte la via unilateral amb tot el que suposa per al dret internacional i per a la salut democràtica del país (un mandat sorgit de les urnes en un referèndum és sagrat).

Una suposada llei, política, com totes, d'amnistia s'hauria negociat en secret. S'intenta explicar que suposaria una manera de tornar a començar. Però no indica amb quin objectiu. El conflicte, tanmateix, ha de mantenir una continuïtat ascendent, dins la lògica pacífica i democràtica. Això impedeix, clarament, que prosperi la idea d'amnistia, com de fet passa, ja que no cal tornar a zero, perquè Catalunya mai ha estat a zero en els darrers 300 anys o més, segons com. Les ànsies de normalitat nacional no tenen un punt de partida en el qual anar a buscar la pau i la tranquil·litat, i aquest punt encara menys és la situació prèvia al 2017, sota el Règim del 78 de mà dura espanyola contra qualsevol pretensió catalana (tortures i detencions arbitràries el 1992, per exemple, ens ho recordarien).

Per tant, l'ordre de les demandes catalanes "amnistia, autodeterminació i benestar" que sembla que han unit, ves per on, a republicans i juntaires no és ni el més encertat ni el més convenient per a Catalunya. L'ordre és precisament l'invers. El benestar és un dret que tenim i podem exigir, fins a les darreres conseqüències, pel fet de formar part de l'Estat i per viure a Europa. L'autodeterminació, per a una nació com Catalunya, és irrenunciable i no està subjecte a cap condició, i per això el referèndum d'autodeterminació del 2017 va ésser legal i té efectes jurídics. En darrer terme, en un estadi fundacional de la nova república catalana independent, l'amnistia es podria valorar com una opció de magnanimitat col·lectiva.